

Sygn. akt II Ca 257/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Stępińska

Sędziowie: SO Magdalena Meroń-Pomarańska

SR (del.) Krzysztof Wąsik (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Fundacji (...) (...) w G.

przy uczestnictwie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o wpis w księdze wieczystej

na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Krzeszowicach z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt DZKW.KR2K/00004633/13

postanawia

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy uczestnika kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 marca 2014 r.

Referendarz Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie VI Zamiejskowego Wydziału Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K.uwzględniał wniosek Fundacji (...) (...) i dokonał wpisu hipoteki przymusowej w kwocie 1 878 001,00 zł na nieruchomości objętej księgą wieczystą (...). Podstawą wpisu był wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt IX GC 108/13.

Przedmiotowy wpis zaskarżyło (...) sp. z o.o. w Z., zarzucając brak podstaw do dokonania wpisu wskazując na brak odpowiedniego tytułu wykonawczego, a w szczególności, że przedmiotowy wyrok nie może być tytułem zabezpieczenia wobec uchylenia przepisu art. 479^{19a} kpc, że wyrok ten nie został wydany w sprawie gospodarczej, więc art. 479^{19a} kpc w ogóle nie ma w sprawie zastosowania, nawet gdyby uznać jego moc obowiązującą w sprawach zakończonych po nowelizacji, która weszła w życie 3 maja 2012 r., a które były wszczęte jeszcze przed jego uchyleniem oraz że do wniosku o wpis hipoteki nie dołączono oryginału tytułu a jedynie jego odpis poświadczony za zgodność przez pełnomocnika wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie utrzymał w mocy zaskarżony wpis. W uzasadnieniu wskazał, że na mocy ustawy z dnia 16 września 2011 r. zmieniającej kpc (art. 9) uchylony tą ustawą art. 479^{19a} kpc znajduje nadal zastosowanie w sprawach gospodarczych wszczętych przed dniem

3 maja 2012 r.. Sąd Rejonowy wskazał, że w praktyce wydanie wyroku przez sąd gospodarczy zostało zrównane ze skutkami nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a podobieństwo tych regulacji podkreśla ponadto odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 492 § 2 kpc. Wskazał, że na gruncie przepisu art. 479^{19a} kpc odpada potrzeba uprawdopodobnienia istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, w praktyce jednak właśnie interes prawny powoda będzie zwykle przemawiał za uzyskaniem zabezpieczenia wcześniej niż w chwili wydania wyroku i z tego punktu widzenia rozwiązanie przyjęte we wskazanym przepisie nie może pełnić tej samej funkcji co tytuł zabezpieczający w postaci nakazu zapłaty. Podał, że sprawa o sygnaturze IX GC 678/11 (obecnie IX GC 108/13) została zarejestrowana 2 września 2011 r., stąd przepis art. 479^{19a} znajduje w sprawie zastosowanie.

Apelację od tego orzeczenia wniósł uczestnik, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 479¹⁹ kpc w brzmieniu obowiązującym w dniu 2 maja 2012 r. poprzez błędne i niezasadne przyjęcie, że stanowi on podstawę prawną wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości uczestnika, że art. 479^{19a} kpc znajduje w niniejszej sprawie zastosowanie oraz że przedmiotowy wyrok Sądu Okręgowego jest tytułem zabezpieczenia na mocy art. 479^{19a} kpc i stanowi podstawę wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości uczestnika;

- naruszenie art. 626⁹ kpc poprzez dokonanie wpisu hipoteki pomimo braku podstaw i istnienia przeszkód do jej dokonania, pomimo braku tytułu zabezpieczenia w rozumieniu art. 479^{19a} kpc i art. 110 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, wskutek wadliwego przyjęcia, iż wyrok Sądu Okręgowego jest tytułem zabezpieczenia na mocy art. 479^{19a} kpc i stanowi podstawę wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości uczestnika;

- naruszenie art. 626⁹ kpc w zw. z art. 110 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez brak oddalenia wniosku o wpis hipoteki pomimo braku podstaw do jego dokonania oraz istnienia przeszkód do dokonania wpisu z powodu braku istnienia tytułu zabezpieczenia uprawniającego do wpisu;

- naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczność ustaleń sądu z treścią materiału dowodowego przez przyjęcie, że wyrok Sądu Okręgowego jest tytułem zabezpieczenia, a także wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, że w rozumieniu art. 479¹ kpc i następnych w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r. wnioskująca Fundacja prowadzi działalność gospodarczą i posiada status przedsiębiorcy, co pozwala na przypisanie przytoczonemu wyrokowi Sądu Okręgowego tytułu zabezpieczenia, że sprawa IX GC 108/13 jest sprawą gospodarczą oraz że wyrok Sądu Okręgowego stanowi tytuł zabezpieczenia uprawniający do wpisu hipoteki; apelująca spółka wskazała, że Sąd Rejonowy pominął fakt, iż działalność statutowa a działalność gospodarcza są odrębnymi rodzajami działalności, a Fundacja wnioskodawcy nie jest przedsiębiorcą i nie prowadzi działalności gospodarczej, zaś samo gromadzenie środków nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;

- naruszenie art. 730 kpc w zw. z art. 316 § 1 kpc i art. 361 kpc oraz art. 13 § 2 kpc poprzez dokonanie wpisu hipoteki z pominięciem stanowiska Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IX Gospodarczy wyrażonego w postanowieniu z dnia 23 października 2013 r. oraz stanowiska uczestnika z pism z dnia 6 grudnia 2013 r. i 16 grudnia 2013 r. oraz z pominięciem zgłoszonych w nich wniosków dowodowych;

- naruszenie art. 730¹ § 3 kpc w zw. z art. 68 i art. 69 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez brak uwzględnienia interesów uczestnika i obciążenie go (zabezpieczeniem) ponad potrzebę; wskazał, że suma zabezpieczeń dokonanych przez wnioskodawcę na podstawie wpisu hipoteki przymusowej przewyższa sumę zabezpieczonej wierzytelności;

- naruszenie art. 110 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przez dokonanie wpisu pomimo braku przedłożenia oryginału tytułu uprawniającego do wpisu;

- naruszenie art. 31 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez dokonanie wpisu z pominięciem zasady, że podstawa do wpisu musi istnieć w momencie złożenia wniosku o wpis; wskazał, że w chwili złożenia wniosku o wpis brak było tytułu zabezpieczenia w rozumieniu art. 479^{19a} kpc.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę orzeczenia i oddalenie wniosku oraz zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wpisu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniósł także o przeprowadzenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu w postaci m.in. sprawozdania finansowego, sprawozdania z zarządu i statutu Fundacji.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, a także o dopuszczenie dowodów wskazanych w piśmie z 10 lutego 2014 r.. Wskazał, że pozbawione podstaw jest stanowisko, że na skutek uchylenia art. 479^{19a} kpc definitywnie ustalo działanie tego przepisu. Podał, że co prawda nie jest on przepisem z zakresu postępowania zabezpieczającego, to jednak decyduje o mocy wyroku sądu I instancji wydanym w ramach postępowania głównego, a zabezpieczenie opierające się na takim tytule stanowi naturalne przedłużenie postępowania głównego. Postępowanie zakończone wydaniem wyroku zostało wszczęte przed wejściem w życie nowelizacji, nie budzi zatem wątpliwości, że wyrok ten stanowi tytuł zabezpieczenia wykonalny bez nadawania klauzuli wykonalności. Wskazany przez apelującego orzeczenie Sądu Okręgowego z dnia 23 października 2013 r. nie wskazuje, że wyrok nie stanowi tytułu zabezpieczenia, bowiem o tym decyduje dopiero m.in. sąd wieczystoksięgowy. Wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że niemożliwe jest dokonanie wpisu hipotek przymusowych na podstawie kilku wniosków w oparciu o oryginał tytułu wykonawczego załączony tylko do jednego z nich. Podniósł, że fundacja prowadziła i prowadzi działalność gospodarczą, co wynika z odpisu z rejestru przedsiębiorców KRS i sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2012. Dodał, że odróżnić należy cele statutowe fundacji od zakresu działalności gospodarczej, która prowadzona jest po to, by te cele realizować, ponadto o prowadzeniu działalności gospodarczej nie musi decydować osiąganie zysku. Wskazała, że apelujący nigdy nie kwestionował statusu przedsiębiorcy Fundacji, a tak właśnie występowała Fundacja w stosunkach z apelującym. Wniosła o oddalenie wniosków dowodowych apelującego. W ocenie wnioskodawcy wskazane sposoby zabezpieczenia są najmniej uciążliwe dla uczestnika i nie zakłócają jego bieżącej działalności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza apelacji i odpowiedzi na apelację pozwala przyjąć, że w niniejszym postępowaniu problem sprowadza się do oceny czy przedłożony przez wnioskodawcę wyrok stanowi tytuł zabezpieczenia a tym samym czy uprawnia do wpisu hipoteki przymusowej, czy został wydany w sprawie gospodarczej oraz czy zabezpieczenie nie jest nadmierne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że dla dokonywania wpisów w księdze wieczystej fundamentalne znaczenie mają zwłaszcza dwa przepisy: art. 34 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) oraz art. 626⁸ § 2 kpc. Zgodnie z pierwszym z nich, wpis może nastąpić, jeżeli następstwo prawne po osobie wpisanej jako właściciel zostało wykazane odpowiednimi dokumentami (zasada udokumentowania wpisu). Stosownie do drugiego, rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej (zasada ograniczonej kompetencji sądu wieczystoksięgowego). Sąd wieczystoksięgowy przy rozpatrywaniu wniosku o wpis prawa do księgi wieczystej nie jest uprawniony do kontrolowania merytorycznej zasadności prawomocnego orzeczenia sądowego, stanowiącego podstawę wpisu (uchwała SN z 4.5.1972 r., III CZP 25/72, OSNCP 1972/11/194). Sąd drugiej instancji, stosownie do treści art. 626⁸ § 2 kpc, rozstrzyga jedynie, czy wpis dokonany przez sąd rejonowy pozostaje w zgodzie z prawem w świetle treści wniosku, treści i formy dokumentów stanowiących podstawę wpisu oraz treści księgi wieczystej. W przedmiotowym postępowaniu, wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd nie jest upoważniony do badania czy sprawa została prawidłowo rozpoznana przez Sąd Gospodarczy, czy ma charakter sprawy gospodarczej i czy strony są przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów szczególnych, a ocenia jedynie czy przedłożone dokumenty są

wystarczające by dokonać żądanego wpisu. Kwestia oceny, czy sprawa, w której został wydany wyrok była sprawą gospodarczą pozostaje więc poza zakresem zainteresowania Sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym. Dla Sądów badających niniejszą sprawę, mogących badać tylko treść i formę dołączonych dokumentów, nie mogło budzić wątpliwości, że tytuł został wydany przez sąd gospodarczy, a zatem taki, który co do zasady orzeka w sprawach gospodarczych, i który w pierwszej kolejności, przed merytorycznym zbadaniem żądania pozwu, bada (z urzędu), czy sprawa ma charakter gospodarczy i w związku z tym czy podlega rozpoznaniu właśnie przez ten sąd w trybie przepisów art. 479¹ i nast. kpc. Gdyby sąd w postępowaniu wieczystoksięgowym zajął się badaniem właściwości sądu gospodarczego do rozpoznawania określonej sprawy w sposób oczywisty wykroczyłby poza własną kognicję. Na marginesie jedynie dodać można, iż zgromadzone w aktach dokumenty nie mogą budzić wątpliwości, że fundacja wnioskodawcy jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą.

Jak wynika z analizy akt postępowania, zasadniczą dla rozstrzygnięcia kwestią jest ustalenie czy przedłożony przez wnioskodawcę wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt IX GC 108/13 może stanowić podstawę wpisu na rzecz wnioskodawcy hipoteki przymusowej na nieruchomości uczestnika. W pierwszej kolejności wskazać należy, że hipoteka przymusowa jest ograniczonym prawem rzeczowym, a jej podstawową funkcją w obrocie jest zabezpieczenie wierzytelności pieniężnej. Zgodnie z art. 109 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wierzyciel, którego wierzytelność została stwierdzona tytułem wykonawczym, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika. Stosownie zaś do brzmienia art. 110 tej ustawy hipotekę przymusową można uzyskać na podstawie m.in. postanowienia sądu o udzieleniu zabezpieczenia. Postanowieniem takim jest m.in. wydany na podstawie art. 492 kpc nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym. Za podstawę wpisu hipoteki przymusowej można zatem uznać także orzeczenia zrównane z nakazem zapłaty i stanowiące tytuł zabezpieczenia.

Takim tytułem zabezpieczenia był także m.in. nieprawomocny wyrok sądu pierwszej instancji wydany w sprawach o roszczenia pieniężne albo świadczenia innych rzeczy zamiennych (art. 479^{19a} kpc) wydany w sprawie w postępowaniu gospodarczym. Z przedłożonych do wniosku o wpis dokumentów wynikało, że wyrok z dnia 24 września 2013 r. został wydany w takim postępowaniu (gospodarczym), a zatem wypełniał hipotezę przepisu art. 479^{19a} kpc. Co prawda w dacie złożenia wniosku o wpis, na skutek zmiany przepisów postępowania, które weszły w życie z dniem 3 maja 2012 r., art. 479^{19a} kpc został uchylony, ale z dołączonego do wniosku odpisu pozwu w sprawie, w której zapadł przedmiotowy wyrok wynikała data wszczęcia postępowania, która przypadała na okres sprzed nowelizacji (2 września 2011 r.).

Postępowanie, w którym został wydany wyrok załączony do wniosku inicjującego postępowanie wieczystoksięgowe zostało wszczęte w dniu 2 września 2011 r.. W dniu 3 maja 2012 r. weszła w życie nowelizacja kodeksu postępowania cywilnego uchylająca przepis art. 479^{19a} kpc. Sąd Okręgowy w Krakowie wydał wyrok w dniu 24 września 2013 r.. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego przepisy ustawy nowelizującej znajdują zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie z zastrzeżeniem ust. 2-7. Żaden z ustępów 2-7 art. 9 nowelizacji nie odnosi się do stosowania w czasie art. 479^{19a} kpc, a zatem przepis ten znajduje pełne zastosowanie, pomimo formalnego uchylecia, do postępowań takich jak badane, czyli wszczętych przed jego derogacją z dniem 3 maja 2012 r.. Z powyższego wynika zatem, że do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks postępowania cywilnego, zastosowanie znajdują przepisy obowiązujące uprzednio. W niniejszym stanie faktycznym nie może budzić wątpliwości, że do wszczęcia postępowania doszło w trakcie obowiązywania art. 479^{19a} kpc, wobec czego regulacja ta znajduje także zastosowanie przy ocenie charakteru przedłożonego wraz z wnioskiem orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe, bowiem ten zasadnie i prawidłowo, tj. z uwzględnieniem brzmienia przepisów intertemporalnych przyjął, że orzeczenie Sądu Gospodarczego stanowi tytuł zabezpieczenia bez konieczności nadawania mu klauzuli wykonalności. Przepisy ustawy nowelizującej są w tym zakresie jednoznaczne. Wskazać przy tym należy, że z postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 października 2013 r. nie wynika, iż przedłożony do wniosku wyrok nie stanowi tytułu zabezpieczenia a wskazuje jedynie, że Sąd ten uchylił się od oceny charakteru prawnego wyroku z dnia 24 września 2013 r., pozostawiając tę kwestię organowi dokonującemu

zabezpieczenia, w tym w szczególności sądowi wieczystoksięgowemu. W ocenie Sądu Okręgowego wyrok z 24 września 2013 r. miał więc charakter tytułu zabezpieczenia. Nie utracił go tylko dlatego, że w momencie wszczęcia postępowania zabezpieczającego przepis nadający mu takie znaczenie (art. 479^{19a} kpc) nie obowiązywał. Przepis ten bowiem nie jest przepisem z zakresu postępowania zabezpieczającego, a jedynie przepisem decydującym o mocy nieprawomocnego wyroku Sądu I instancji wydanego w postępowaniu w sprawach gospodarczych. Gdyby przyjąć, że intencją ustawodawcy było, aby przepis ten nie dawał wyrokowi wydanemu po jego uchyleniu, ale w postępowaniach wszczętych przed derogacją, mocy tytułu zabezpieczenia baz nadawania klauzuli wykonalności, to musiałby napisać w ustawie nowelizującej, że przepis ten wyłączony jest z działania intertemporalnego art. 9 ust. 1 ustawy z 16 września 2011 r.. W przeciwnym razie doszłoby do sytuacji niedopuszczalnej w interpretacji zakładającej działanie racjonalnego ustawodawcy, że przepis ten co prawda stosowało by się do postępowań wszczętych przed 3 maja 2012 r., ale jednocześnie zbiór zastosowań jego dyspozycji byłby pusty, gdyż każde postępowanie zabezpieczające wszczynane na podstawie wyroku wydanego w takim procesie, jako postępowanie siłą rzeczy wszczynane już po wydaniu wyroku Sądu I instancji, nie mogłoby mieć za podstawę tego wyroku, jako nie korzystającego już (w momencie wszczęcia postępowania zabezpieczającego) z mocy tytułu zabezpieczenia, gdyż przepis tę moc mu przydający nie obowiązuje. Gdyby ustawodawca tak chciał z pewnością nie objąłby art. 479^{19a} kpc hipotezą art. 9 ust. 1 omawianej noweli kpc. Takie samo stanowisko prezentował, zdaje się, Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 września 2013 r., w sprawie XII Ga 375/13. Podsumowując tę część rozważań Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że dołączony do wniosku wyrok był pełnoprawnym tytułem zabezpieczenia w sprawie niezależnie od uchylenia z dniem 3 maja 2012 r. art. 479^{19a} kpc.

Przepis art. art. 479^{19a} kpc w zdaniu 4 stanowił, że do kwestii w nim uregulowanej stosuje się odpowiednio art. 492 § 2 kpc. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 4 września 2009 r. (III CZP 55/09) stosowanie do wydanych na mocy art. 479^{19a} kpc nieprawomocnych wyroków przepisu art. 492 § 2 kpc jest związane z tym, że wyrok sądu gospodarczego zasądzający roszczenie pieniężne, podobnie jak nakaz zapłaty, nie określa sposobu zabezpieczenia. Zawarte w art. 479^{19a} kpc odesłanie zrównuje wyrok sądu I instancji wydany w sprawach o roszczenia pieniężne albo świadczenia innych rzeczy zamiennych z nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym wskazując, że oba rozstrzygnięcia zgodnie z art. 110 ukwih mogą stanowić podstawę wpisu do księgi wieczystej.

Odnosząc się z kolei do kwestii wyboru sposobu i rozmiaru zabezpieczenia wskazać należy, że zgodnie z art. 730¹ § 3 kpc przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę. Według art. 492 § 2 kpc powód wnosząc o dokonanie zabezpieczenia jest obowiązany wskazać sposób zabezpieczenia. Zgodnie z brzmieniem art. 110¹ zd. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, wierzyciel może żądać wpisu hipoteki przymusowej na sumę nie wyższą niż wynikająca z treści dokumentu stanowiącego podstawę jej wpisu do księgi wieczystej. Jeżeli z dokumentu tego nie wynika wysokość sumy hipoteki, suma hipoteki nie może przewyższać więcej niż o połowę zabezpieczonej wierzytelności wraz z roszczeniami o świadczenia uboczne określonymi w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki na dzień złożenia wniosku o wpis hipoteki. Uwzględniając brzmienie tego przepisu oraz mając na względzie relację wartości należności głównej i wysokości żądanej do wpisu hipoteki, mieści się ona w ustawowych granicach i nie narusza wskazywanych w apelacji przepisów. Prawidłowo też wskazał wnioskodawca, że mając na uwadze należność główną wraz ze świadczeniami ubocznymi powiększoną o połowę oraz fakt żądania wpisów hipotek przymusowych w 11 księgach wieczystych uczestnika, maksymalna suma hipoteki przymusowej możliwa do wpisania w ramach jednego wniosku wynosiła 1.878.001 zł. W apelacji uczestnik wskazał, że łączna wysokość zabezpieczenia hipotecznego na rzecz wnioskodawcy na nieruchomościach uczestnika w Z. przewyższa należność zasądzoną wskazanym wyrokiem, bowiem uprzednio na poczet wyroku z dnia 24 września 2013 r. dokonano zajęcia znaków towarowych na sumę 131.305.000 zł oraz wpisu hipotek przymusowych na nieruchomościach w Z. i N. na kwotę 20.685.011 zł. W ocenie Sądu Okręgowego wartość hipoteki mieści się w granicach wyznaczonych przepisami, a wobec braku wykazania przez uczestnika, iż jest ona nadmiernie obciążająca, nie było podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Niesłuszny okazał się też zarzut, że hipoteka nie mogła być wpisana, ponieważ dołączony do wniosku tytuł nie był w oryginale. Tytuł ten był w oryginale tyle, że ten znajduje się w aktach księgi (...), na co *expressis verbis* wskazuje treść zawiadomienia z dnia 27 listopada 2013 r.. Zgodzić się tu należy z wnioskodawcą, że nie ma przeszkód, aby jeden tytuł wykonawczy nie mógł stanowić podstawy dokonania wpisów hipoteki przymusowej na kilku nieruchomościach stanowiących własność tego samego dłużnika, skoro żądanie takie zawarte zostało w kilku niezależnych wnioskach odnoszących się do poszczególnych nieruchomości.

Wobec oddalenia apelacji Sąd Okręgowy na zasadzie art. 98 kpc zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy koszty postępowania na podstawie § 12 pkt 1 ppkt 1 w zw. z § 7 ppkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.